

TESTIMONY ID: 1380

AGE: 41

AGE RANGE: 41-45

GENDER: m

MARITAL STATUS: married

REGION: Mykolaiv region

OCCUPATION STATUS: Deoccupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: Yes

EDUCATION: Higher education (Expert, Master)

DATE OF TESTIMONY: 2022-10-29

DATE RANGE: 2022 Fall

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

I always believed that the war was only in the east and that it would never come here. But we were all very wrong. It is the morning of February 24, and it is with us. I learned about the war after my godfather called me; I did not wake my wife. I lay down and thought about what to do next. At all, I did not understand what it was, how it would be, where we would go. I thought I was going to Kyiv. We needed to go there, but it turned out that everything was needed and our [CITY] too. Now you remember everything that happened, and you probably would have done many things differently, but then there was a panic, misunderstanding, and probably, fear for the family. You already know many words you never needed before. You can tell by the noise or explosion that it is a rocket, anti-aircraft missile, anti-aircraft missile, etc. Then it was just loud and nearby. When it all started, I went around the village with other men in the evenings, guarding. Many Russians stayed behind, ran away and wandered through the villages. Then I stayed at home more often, I was afraid for my family, and later everyone began to slowly leave the village. We ran out of food at home; we could only dream about fruit and canned goods. The bread was brought when they were not shooting. Gasoline has run out. My wife stood in a long line for several hours to bring 1 loaf. I didn't want to eat at all. All day on watch, on the street, in the attic to see enemy tanks. Night in the basement.

We left the village when the tanks entered the village, they were ours, but they asked to vacate the houses and were preparing for battle. Having collected some things, we set off. During this time, several places were changed; it was both quiet and noisy. My worst feeling was in [CITY]; I couldn't relax day or night. Sometimes I visit my village; this is my Motherland; I was born there. I want to return with my family exactly there, to my home. The village is quiet; there are many empty houses,

even more destroyed. Many people died not at the front but simply in the village, the garden, and the house. My favourite thing (it's both a hobby and a job) is growing vegetables; I can't do it; I haven't touched the ground or a tractor for 8 months, and that's all I have. The war destroyed everything, people's peaceful lives, their dreams and hopes. Already 8 months of misunderstanding, emptiness, and disappointment. I support my family, I help in the village, and I am waiting for Victory. I know that now I will look at many things entirely differently and appreciate something different. The most precious thing is family, people, and communication.

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 1380

ВІК: 41

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 41-45

СТАТЬ: чол

СІМЕЙНИЙ СТАН: одружений/а

ОБЛАСТЬ: Миколаївська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:
Деокуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: вища повна (спеціаліст, магістр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-10-29

Проміжок часу: 2022 Осінь

ОПИШІТЬ СВОЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Завжди вірив, що війна тільки на сході, що сюди ніколи не прийде. Але ми всі дуже помилялися. Ранок 24 лютого і вона в нас. Про війну дізнався після дзвінка кума, дружину будити не став. Лежав і думав, що далі. Взагалі не розумів що це, як буде, куди вони підуть. Думав, що на Київ. Туди їм треба, але виявилось, що треба все і наш [МІСТО] теж. Зараз згадуєш усе, що було, і, напевно, зробив би багато чого по-іншому, але тоді була паніка, нерозуміння і, напевно, страх за сім'ю. Уже знаєш багато ніколи не потрібних тобі раніше слів. За шумом або вибухом розумієш, що це - ракета, РСЗВ, ППО тощо. Тоді було просто голосно і поруч. Коли все почалося, ходив з іншими чоловіками вечорами по селищу, охороняв. Було багато росіян, які відстали, втекли і блукали селами. Потім дедалі частіше залишався вдома, боявся за сім'ю, та й згодом усі почали потихеньку виїжджати з села. Закінчувалися продукти вдома, про фрукти, консерви можна було тільки мріяти. Хліб привозили, коли не стріляли. Бензин закінчився. Дружина стояла у великій черзі кілька годин, щоб принести 1 буханець. Та й їсти взагалі не хотілося. Цілий день на

вахті, на вулиці, на горищі, щоб побачити ворожі танки. Ніч у підвалі. Виїхали з села ми тоді, коли в село зайшли танки, це були наші, але вони просили звільняти будинки і готувалися до бою. Зібравши деякі речі, ми рушили в дорогу. За цей час змінили кілька місць, було і тихо і дуже голосно. Найстрашніше почувався в [МІСТО], не міг розслабитися ні вдень ні вночі. Іноді навідую своє село, це моя Батьківщина, там народився. Хочу повернутися з родиною саме туди, додому. У селі тихо, багато порожніх будинків, ще більше зруйнованих. Багато людей загинуло і не на фронті, а просто в селі, на городі, в хаті. Своєю улюбленою справою (це і хобі, і робота) – вирощую овочі, займатися не можу, вже 8 місяців не торкався до землі, трактора, а це моє все. Війна знищила все, мирні життя людей, їхні мрії та надії. Уже 8 місяців нерозуміння, порожнечі, розчарування. Підтримую сім'ю, допомагаю в селі, чекаю перемоги. Знаю, що на багато речей тепер буду дивитися зовсім інакше, цінувати інше. Найдорожче це сім'я, люди, спілкування

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.